Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig (Es. 40, 8).

Til Stede for at høre.

Du gjorde vel i at komme. Nu ere vi derfor alle til Stede for Guds Aasyn for at høre alt, hvad der er dig befalet af Herren. Ap. G. 10, 33.

Læs Kap. 10, 23—33.

Vi endte sidst med Begyndelsen af Vers 23, hvor det siges, at Apostelen kaldte Kornelius' Sendebud ind og gav dem Herberge. Næste Dag stod han op og drog med dem.

Men Peter drog ikke a l e n e med disse Mænd. Nogle af Brødrene i Joppe, seks i Tallet (Kap. 11, 12), drog med ham.

Da Peter siden i Jerusalem over for Brødre af „Omskærelsen" skulde gøre Rede for, hvorfor han imod Sæd og Skik var taget ind til en Hedning, kom det vel tilpas, at han havde haft disse seks Brødre med.

Atter næste Dag, siges der — fjerde Dagen efter, at Englen havde talt til Kornelius om at sende efter Peter — naaede det lille Følge af ti Personer frem til Kæsarea.

Det var Kornelius ogsaa belavet paa. Han kendte jo Vejlængden og vidste, hvor lang Tid, det maatte tage at naa frem, og saa fait stolede han paa, at Peter kom med, og saadan glædede han sig til hans Komme, at han havde sammenkaldt sine Frænder og nærmeste Venner til den bestemte Tid.

Da Peter kom, gik Kornelius ham i Møde og faldt ned for hans Fødder og tilbad ham.

At han gjorde dette, det var naturligvis Udtryk for den dybeste Ærefrygt og Ærbødighed for Herrens Sendebud, men tillige for en Levning af hedensk Overtro og Forestilling om Halvguder. Dette fjønnes af Apostelens Ord: „Staa op! ogsaa jeg er selv et Menneske." Sammenlign hermed, hvad Indbyggerne i Lystra antog Paulus og Barnabas for at være.

Det er for øvrigt interessant at lægge Mærke til, at det er en romersk Officer, der her falder tilbedende ned for en fordums Fiffer paa Gennemarets Sø.

Det vilde ikke være ude af Orden for den romerske Kirke at lægge Mærke til Peters Ord, at han fideordner sig med andre Mennesker. Om den ikke ligefrem tilbeder Peter som en Halvgud, saa er dens Forhold til ham dog noget i den Retning.

Kornelius synes straks at fatte Betydningen af Peters Ord. De begynder at samtale, og under Samtale gaar de ind og finder mange forsamlede.

Peter siger saa til de forsamlede: „I vide, hvor utilbørligt det er for en jødisk Mand at omgaas med eller komme til nogen, som er af et fremmed Folk; men mig har Gud vist, at jeg ikke skulde kalde noget Menneske vanhelligt eller urent. Derfor kom jeg ogsaa uden Indvending, da jeg blev hentet; og jeg spørger eder da, af hvad Aarsag I hentede mig."

Kornelius og hans Frænder og Venner kendte til Forholdene i Judeland og vidste, hvor utilbørligt Jøderne holdt det for at være for dem at gaa ind til eller omgaas Hedningerne. Det maatte en Jøde kun gøre i Forretningsanliggende eller for at vinde Proselyter. Peter lader da de forsamlede klart vide, at han selv først ved en særlig Aabenbaring fra Gud er bleven hjulpen ud over denne Fordom.

Men da Gud ved en saadan Aabenbarelse har ledt Peter hen til Kornelius' Hus, skønner han, at han maa staa over for et ejendommeligt Tilfælde, og derfor anmoder han nu de forsamlede om at sige ham, af hvad Aarsag de har ladet ham hente.

Kornelius er rede til at svare paa egne og de forsamledes Vegne. Han fortæller saa, hvad Lukas allerede væsentlig har fortalt, at han for fire Dage siden fastede og bad ved den tiende Time i sit Hus ofv.

Hvad Lukas har kaldt en Engel, kalder Kornelius „en Mand i et straalende Klædebon". Forskellen er rimeligvis kun den, at Kornelius lader os forstaa, i hvilken Skikkelse Engelen har vist sig for ham, medens Lukas lægger Vægt paa, at det var et Guds Sendebud, der viste sig for Kornelius.

Han slutter sit Svar saaledes: „Derfor sendte jeg straks Bud til dig, og du gjorde vel i at komme. Nu ere vi derfor alle til Stede for Guds Aasyn for at høre alt, hvad der er dig befalet af Herren."

Saa jævnt dette er fortalt, er det et højst mærkeligt Tilfælde.

Man taler om „aabne Døre" for den kristne Mission ude i Hedningeverden, og det er glædeligt, naar et Evangeliets Sendebud finder en aaben Dør, en fri Indgang. Men her fandt Peter langt mere end en aaben Dør.

Han fandt en forberedt Sædemark, han fandt ikke blot a a b n e, men m o d t a g e l i g e Øren og Hjerter, ja Mennesker, som hungrede og ventede efter at modtage, hvad Peter som Herrens Sendebud havde at byde dem.

Medens Apostlene og den Menighed, der samlede sig om dem, led Forfølgelse i Jerusalem, af den gamle Vagts Gudsfolk, sender Hedningerne Bud efter dem, samler sig for at høre, før end Evangeliets Forkynder endnu er ankommen.

Hvilken underlig, opmuntrende Stund det maa have været for Apostelen.

Aa jo, Hedninger er ogsaa Mennesker; Ogsaa de trænger til Frelse; der er ikke Forskel.

Det leder Tanken hen paa Missionærene fra Østerland, der kom den lange Vej for at tilbede og ofre til den nyfødte J ø d e r n e s Konge, og paa Raabet fra Makedonien: Kom over og hjælp os!

Om det dog maatte lyde fra Forsamlingerne i vore kristne Lande: „Du gjorde vel i at komme; vi ere alle til Stede for Guds Aasyn for at høre alt, hvad der er dig befalet af Herren."

Og jo, om det end langt fra alle Vegne er Tilfældet, saa — Gud ske Lov — er der dog ogsaa hos os Forsamlinger, som nogenlunde med Sandhed kan sige ligesaa.

Og det er jo Betingelserne for Guds Velsignelse og Frelse, ikke alene, at Evangeliet bliver forkyndt, men at der tillige er Modtagelighed for det.

Det eneste Middel.

At det er en ond Verden, vi leve r i, erkendes jo af de fleste. I alt Fald har man i vor Tid aabent Øje for meget ondt og søger at bekæmpe det.

Der er saaledes Sygdom. Hvor kraftigt har man ikke taget Kampen op imod dette Onde. Tænk paa de mange Hospitaler, Sygehuse og Sindssygeanstalter, tænk paa Lægers og Sygeplejeres grundige Uddannelse og hele Hygiejnens Udvikling.

Og den samme energiske Kamp møder os overfor et andet onde, nemlig Fattigdom, eller rettere Fattigdommens yderste Udløber — Nød.

Den Fattigdom, der kun bestaar i at have „det nødtørftige", er nemlig ikke i sig selv et Onde. Erfaringen viser tværtimod — til Bekæmmelse for mange velhavende og rige — at der kan leves et saare lykkeligt Menneskeliv med Tilfredshed, ja endog med Taknemlighed under Fattigdommens Kaar.

Men hvor der mangler en eller flere af de fire jordiske Livsfornødenheder, der staar man overfor Nød. Disse fire Fornødenheder er følgende: Tilstrækkelig og sund, omend tarvelig, Føde, tilstrækkelige og sømmelige, omend tarvelige, Klæder, sømmelige, omend tarvelige, Boligforhold, og endelig tilstrækkeligt Brændsel. Skorter det paa flere eller færre af disse Livsfornødenheder, de sande „Menneskerettigheder", vil det næppe være muligt at leve lykkeligt og føle sig tilfreds.

Men ogsaa imod dette Onde, Nøden, kæmpes der jo ved Hjælp af et stort socialt Lovgivningsarbejde og Oprettelse af talrige baade offentlige og private Institutioner: Fattigunderstøttelse, Alderdomsforsørgelse, Hjælpekasser, Arbejdsløshedskasser, Enkekasser, Invalideforsørgelse, Arbejdsanvisningskontorer Fagforeninger, Ulykkesforsikringer, Asyler, Alderdomshjem, Menighedsplejer, Plejehjem, Arbejdshjem, Samaritaner ofv.

Ligeledes møder vi mangfoldige Bestræbelser til Bekæmpelse af et tredie Onde, nemlig Krig. Vi kender saaledes Fredsforeninger, Fredskongresser, Fredskonventioner, ja et helt Fredspalads, Traktater, Neutralitet, Voldgiftskommissioner, Foredrag, Artikler og Pjecer om Krigens Umulighed, om Afrustning og om Verdensfred ofv.

Det er imidlertid en Kendsgerning, at trods alle disse ihærdige Bestræbelser, er det dog ikke lykkedes at faa Sygdom, Nød eller Krig afskaffet.

Det viser sig tværtimod, at Sygdomme og Farsoter fremdeles plager Menneskeheden. Ligeledes vokser stedse Proletariatet og Slumkvartererne med al deres Nød i Storstæderne, ja, ogsaa Smaabyerne faar deres Del af Elendigheden, trods alle Forsøg paa at dæmme op for Ondet.

Og endelig Krig — Krig som man mente at kunne betragte som et „tilbagelagt Stadium", et „forhenværende Onde", den raser nu i det civiliserede Europa med en Voldsomhed, Vildskab og Raahed, som aldrig i Løbet af de sidste Menneskealdre.

Hvori ligger det da, at alle disse Bestræbelser for at bekæmpe de frygtelige Onder kun bliver til „skønne, spildte Kræfter".

Fra Socialdemokraternes Side vil man svare, at Grunden hertil er, at man fremdeles lever under de gamle hævdvundne borgerlige og kapitalistiske Forhold, og at alt vilde blive ikke blot anderledes men ogsaa meget bedre, dersom man indførte de socialdemokratiske Samfundsreformer med Statens Overtagelse af al Produktion og efterhaanden ogsaa af al Ejendom, Afskaffelse af Privatdrift, Privateje, Privatformue og Arveret, Afskaffelse af alt Militærvæsen ofv. Men skiftet vilde disse underliggaaende Reformer dele Skæbne med alle tidligere Bestræbelser og ikke føre til Maalet. D e t e r n e m l i g u m u l i g t v e d s a a d a n n e M i d l e r a t k v æ l m e O n d e t t i l L i v s, og det ligger simpelthen i, at man ikke angriber Ondet i dets Rod.

I min Ungdom forsøgte Landmændene at bekæmpe Fyldod og Tidsler ved at stikke dem med et Jern, men jo mere man stak, des frodigere trivedes det skadelige Ukrudt. Nu derimod ved man, at det gælder om at faa Rødderne og de lange underjordiske Stængelskud op paa Jordoverfladen, hvor de, udsatte for Solens Straaler, snart mister deres Kraft og visner. Al overfladisk Behandling er forgæves.

Men netop saadan er det ogsaa med de Onder, der her omtales. Man angriber ikke Ondet i dets Rod, men søger kun at bekæmpe dets Virkninger. Ja, man erkender næppe nok, at der overhovedet findes en ond Rod, det egentlige Onde, fra hvilket alle andre Onder har deres Udspring og faar deres Kraft. Thi denne onde Rod hedder S y n d, og ægte Syndserkendelse er desværre en sjælden Vare. Synden er Grundondet, Synden er Folkenes Fordærv, og vil man bekæmpe alle de Onder, hvorunder Menneskeheden lider, da maa man bekæmpe selve Synden.

Men Synd kan ikke bekæmpes ved Hjælp af Oplysning eller Kultur, Humanitet og Morallære, ej heller ved sociale Reformer. Der findes kun et eneste Vaaben imod Synden, og det hedder Jesu Kristi Evangelium. Kun ved dette kan et Menneskehjerte renses og forvandles. Trukken op fra Hjertets Dyb, blottet og udsat for Guds Naades Solstraaler mister Synden sin Livskraft og dermed sin fordærvelige Magt. Der gives intet andet Middel og ingen anden Vej.

De Onder under hvilke Mennesker sukker og lider, kan man ikke komme til Livs uden om sand levende Kristendom; thi kun denne tager Sigte paa at angribe Ondet i dets Rod. Kun i Forbindelse med levende Kristentro kan Oplysning og Kultur virke gavnligt, men løsrevne fra Troen er de ikke blot uvirksomme, men endog skadelige Midler.

D e r f o r har saa mange Bestræbelser for at bekæmpe Samfundssonderne vist sig at være „Sisyfosarbejde" — Stenen ruller stedse tilbage, og man maa uafladelig begynde forfra uden at naa Maalet.

Vil man optræde som Folkeven og Samfundsforbedrer, men vrager samtidig det eneste Middel, som kan føre til Maalet, bedrager man baade sig selv og Samfundet.

H o l s t e i n - H o l s t e i n b o r g.

En Dadel og en Advarsel.

Efterfølgende forekom i den redaktionelle Spalte i „Chicago Journal" for 3. Juni d. A. — Det er Gennemlæsning og Overvejelse værd ikke blot for den Nation, til hvilken det især er rettet, men ogsaa for andre Nationer, saa de gør sig klart, hvad deres Stilling som Borgere i de forenede Stater forpligter dem til.

(Indsendt.)

A Rebuke and a Warning.

The time has come to rebuke the editors of certain German-American papers and to issue some friendly suggestions to the large German population in this country.

German editors have not been content with taking sides with Germany against the allies; that was natural and proper. They have taken sides with Germany against the United States; that is treason. They have viewed everry public question in America through German spectacles; they have tried to shape American public policy solely for the kaisers advantage; they have heaped indignities on the president of the United States wich in any other country would have landed them in jail.

One af these editors says of the foreign policy of the present administration:

It is un-American! It is unfair! . . . . It must cease, or President Wilson must resign!

Take time to grasp and assimilate the stupid impudence of that remark. An imported editor, posing as a „leader of German sentiment," demands the resignation of the president of the United States!

Then consider the following, not so impertinent as the first quotation, perhaps, but more treasonable:

We are not afraid of any grave complications between this republic and Germany, because this government has pursued, since the war started a policy of cowardice.—Illinois Staats-Zeitung, May 8, 1915.

In other words, the United States is a coward among nations because it declines to pull the kaiser's chestnuts out of the fire, and, being a coward, may be insulted with impunity.

The lengths to which other writers have gone in this "German-American" campaign are quite as astounding.

They have demanded that the United States prohibit the exportation of arms, though the right to sell arms to belligerents is universally conceded, and has been exercised a score of times by Germany herself. Only four months before the great war broke out, Germany was sending arms and ammunition to Mexico with the full expectation that they would be used to kill American soldiers and sailors.

They have shouted for the United States to break the blockade which the allies have proclaimed and enforced against Germany.

They have tried to embroil this country in war with Japan, in hope of forcing us into the European war on the German side.

They characterized President Wilson's note to Germany — which every loyal citizen approves with his whole heart and soul—as "impudent" and "unfair", and urged the kaiser to take no notice of the communication.

They er describing the evasive and insulting response of Germany as a document which ought to be accepted by this government as ending all controversy.

After exhibiting such political imbecility as that, it is not surprising that the "German-American" editors have shown a moral imbecility still more shocking. They have fed their readers on distorted news and falsehoods. They have upheld every devilment worked by the kaiser's troops as evidence of superior "kultur", and have resented every criticism of such atrocities as wicked and unjust attacks on Germany.

They have glorified the crowning horror, the sinking of the Lusitania.

The amount of trouble these Teutomaniacs are laying up for themselves is their own affair. If war breaks out between Germany and the United States, they can count themselves lucky if they suffer no worse fate than the suppression of their publications and the internment of themselves.

Unfortunately, they are laying up trouble for others, and here The Journal wishes to give a friendly warning.

In spite of the treasonable utterances of "German-American" editors, The Journal believes that the great majority of Germans naturalized in this country are loyal to the United States and will fulfill their obligations as American citizens. But their loyalty will bequestioned if they allow themselves to be misrepresented by the fanatics who seem to have secured control of the „German - American" press. Their good repute, their safety may depend on repudiating these self-appointed „leaders" while yet there is time.

Every American citizen of German birth should take pains to let et be known that his allegiance first, last and all the time, will be paid to the United States—and to the United States alone.

Every German organization in this country should take this opportunity to register itself as American to the core.

Every speaker and writer who tries to stir up antagonism among the German-born population against the government of the United States should be told to take his treasons elsewhere, and told in language that even his limited intelligence can understand.

The United States is a nation, not a collection of colonies. It will act as a nation in the crises forced upon it by the sinking of the Gulflight and the murder of American men, women and babies on the Lusitania. It demands the support of alle its people, no matter where they were born. It is not likely to tolerate much longer the treason of those who eat American bread, grow rich on American money; yet turn from the duties of American citizens to pay court to a kaiser whose hands are reeking with the blood of murdered children.

THERE'S nothing we read of in
tortnre's inventions,
Like a well-meaning dunce with
the best of intentions.
—Lowell.

Om at glemme.

Axel Bjerre i „Aftenposten".

Men det er paa Grund af vor Tids unaadelige Travlhed og Optagethed, at Folk er værre til at g l e m m e nu end i fordums Dage? „Jeg glemte det!", hvor ofte hører man ikke dette Ord af store og smaa, unge og gamle: „Det har jeg saamænd glemt!", hvor ofte er det ikke Undskyldningen, man hører, af Expeditricen i Butiken, Kontoristen paa Kontoret, Tjenestepigen, der sendes et Ærinde i Byen o.s.v., naar denne eller hin Forsømmelighed opdages af dem, hvem det gaar ud over. Og det værste er, at dette: „Jeg glemte det!" saa ofte fremføres uden nogen som helst Blu eller Beklagelse, som om det var den naturligste Ting af Verden at glemme, hvad man skulde huske, selv om det maaske tidt er ret alvorlige Ting, det drejer sig om. Den Forlegenhed, som derved opstaar, maa d e n klare, hvem det gaar ud over, medens den, der har forvoldt den, tager det hele med det mest forgløse Smil af Verden.

Nej, Aarsagen til, at det er blevet saa sørgeligt moderne at glemme, hvad man skulde huske, er visselig ikke Tidens Optagethed og Travlhed. Det er slet og ret den Mangel paa Pligtfølelse, vor Slægt lider under. Man ser ikke alvorligt nok paa sine Pligter.

Der var en Tid, da det Ord „Pligt" var i Miskredit. Der maatte ikke være noget „Du skal" i Tilværelsen. Man skulde have Lyst til det gode, saa gik det nok! Ja, „Lyst til det gode" — det klinger kønt nok. Men „Menneskene er nu en Gang ikke saa gode, som de burde være". De har desværre meget ofte mere Lyst til det onde end til det gode. Og man fik da ogsaa snart at se, at det slet ikke gaar f. Eks. at opdrage Børn efter det Princip, at de ingen Pligter, intet „Du skal", maatte have over sig, men kun ledes ved at indprentes „Lysten" til det gode. Det kan nu en Gang hverken smaa eller store nøjes med, selv om det naturligvis har sin store Betydning ogsaa at faa Lyst til, hvad der er ret og godt. Paa et Skib er der et svært Anker ved Styrbordsiden, der hedder „Pligtanker" og som slet ikke kan undværes. Vort Livs Skib trænger ogsaa til et saadant „Pligtanker", om det skal kunne ride Tilværelsens Storme af. Ingen af os er her paa Jorden vokset saa vidt, saa vi kan undvære „Pligtanker".

Men ved et Menneske rigtig, hvad der er dets Pligt, og tillige, at det først og fremmest skal opfylde sin Pligt, om det vil være en tro Tjener eller Tjenerinde, saa ved det ogsaa, at det ikke har Lov til at glemme sin Pligt. Vel sandt, vi kan alle fejle og synde, og der kan bæres over ogsaa med Forglemmelser. Men et samvittighedsfuldt Menneske vil altid føle enhver Forglemmelse som en Forsyndelse og søge at undgaa den. „England venter, at hver Mand gør sin Pligt", sagde Admiral Nelson før Søslaget ved Trafalgar. Og vi kan sige: det venter Gud ogsaa af sine tro Tjenere. Derfor maa vi bede ham hver Dag hjælpe os til ikke at glemme, men huske, hvad vi skal huske, og vi maa selv gøre os al Umage for, at det kan ske. Ellers kan det ikke lyde til os: Vel, du gode og tro Tjener", thi det hører netop med til Troskaben at huske, hvad man skal. Den, der har mange Pligter, gør vel i at indrette sig en Huskeseddel og — vel at mærke, se paa den hver Morgen!

„Du maa ikke glemme!" Denne Regel kunde vi gerne have godt af at gøre til et Slags 11. Bud for os selv. Og dog — der er det, som skal glemmes. Det lyder underligt ovenpaa det ovenfor udviklede, men det er dog saa. Et gammelt Ord siger: „Hug Velgerninger i Sten, men skriv Fornærmelser i Sand!" Vi ved, hvorledes Menneskene er mest tilbøjelige til det modsatte. Velgerninger glemmes kun altfor let, thi „Utak er Verdens Løn", medens selv en lille Fornærmelse kan hage sig saaledes fast i et Menneskes Sjæl, at den kan efterlade en Bitterhed, som varer Livet igennem. Og tidt er det endda en Fornærmelse, som beror paa en ren Misforstaaelse, slet ikke har været tilsigtet af den, fra hvem den udgik. En saadan (tilsigtet eller ikke tilsigtet) Fornærmelse hugger man „i Sten", d. e. man gaar og gemmer paa den, sig selv og andre til Skade. Her er det godt at kunne glemme! Mange siger om en Fornærmelse: „Jeg kan tilgive den, men ikke glemme den!" Men saa er den i Grunden slet ikke rigtig tilgivet. Om Herren siger Profeten Mika (7, 19): „Han skal kaste alle vore Synder bag sin Ryg i Havets Dyb!" Se, det er at glemme en Misgerning! Men naar Herren gør saaledes ved sit Folks Synder, da bør vi gøre ligedan ved vore Medmenneskers. Og atter her har vi Bønnen, det store Universal-Hjælpemiddel: „Herre lær mig at huske, hvad der skal huskes, og glemme, hvad der skal glemmes, glemme som du glemmer for Jesu Skyld alt, hvad dit Barn har syndet!"

Den samme Herre, som for sin eenbaarne Søns Lidelses og Døds Skyld vil og kan glemme Synder, glemmer derimod aldrig et eneste Menneske! „Vor Herre har glemt mig!" hvor ofte lyder ikke dette trøstesløse Suk i Anfægtelsens og Fortvivlelsens mørke Timer. Men det er et ondt Ord, et vantro Ord. Vor Herre glemmer ingen. Der staar et dejligt Ord (Luk. 12, 6) om Spurvene. Jesus siger: „Sælges ikke fem Spurve for to Penninge? Og ikke een af dem er glemt af Gud". Men naar ikke een eneste lille Spurv er glemt af den store, kærlige Gud, og Jesus siger til sine Disciple: „I er bedre end mange

Venter for Dem

Ja, venter paa enhver Farmer eller Farmers Søn—enhver energisk Amerikaner, der længter efter et Hjem og Bestand. Canadas hjertelige Indbydelse taar er mere trækkende end nogensinde. Hvede er høiere, men Farmland er billig, og i Provinserne Manitoba, Saskatchewan og Alberta er

160 Acres Homestead afgives frit til Settlere, og andet Land fra $15 til $20 pr. Acre.

Folket i de europæiske Lande faadelsom paa det amerikanske Fastland maa sælges—derfor vil en endog større Efterspørgsel efter Canadas Hvede holde Prisen oppe. Enhver Farmer, der kan kjøbe Land for $15.00 til $30.00 pr. Acre—kan en Dollar for Hveden og avle 20 til 45 Bushels pr. Acre **er nødt til at tjene Penge**—det er hvad De kan forvente i det bestilte Canada. Vidunderlige Afdinger opnaa **af Havre, Byg og Lin. Blandet Farming** er en ligefaa lønnende Industri som Kornavling. Det usmærkede Gras, der er fuld af Næring, er det eneste, der trænges enten for Slagtekvæg eller for Mælkekjør. Gode Skoler, bekvemme Markeder, behagelist Klima.

Militærtjenesten er ophævet i Canada, men der er stor Efterspørgsel efter Farmarbejdere til at tage Pladsen for de mange unge Mænd, der har meldt sig til Tjeneste i Krigen. Skriv efter Literatur og nærmere Underretninger med Hensyn til reducerede Billetpriser til Superintendent Immigration, Ottawa, Canada, eller til

SCANDINAVIAN DEPT. OF CANADIAN GOVERNMENT,
315 Jackson St., St. Paul, Minn.

W. V. BENNETT,
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Nebr.
Canadian Government Agent.

Redwood County Land

Sydlige Minnesota.

L a n d s m æ n d, dersom I søger et nyt Hjem, saa køb ikke, før I har set, hvad vi har at byde her i Redwood Co. Landet her er af første Kvalitet — jeg tør sige saa godt, som det findes i United States, for Majs, Hvede og anden Sæd, samt for Alfalfa og Kvægavl.

Alfalfa gror nydigt her. Fra tre „cuttings" har man høstet saa høit som 5 Tons per Acre.

Vi har en solid Bank, Farmers Elevators og Mejerier. Landet sælges fra $65 per Acre og opad med gode „Improvements". Vi har godt Klima og gode Veje. Ikke langt til godt Markeder. Fire danske Menigheder — Evan, Sledog Eye, Fredsminde og Gilfillan. Evan er et rigt lille Danmark.

Skriv om nærmere Oplysning, og kom selv og se, hvad vi har, og hvad vi kan avle. Kom medes Sæden staar paa Marken. Vent ikke, men undersøg Sagen med let Sinde.

Andrew C. Christensen, Evan, Minn.

MAJS-, KLØVER- OG MEJERI-FARME,

den allerbedste Muldjord paa Leruunderlag, indenfor en Afstand af 50 Mil fra St. Paul, i et skandinavisk Settlement med naturskønne Søer, Kirker og Skoler, og midt i det bedste Marked i Nordvesten, blandt en Befolkning af 3 Mill. Mennesker, der garanterer den højeste Pris for Produkter og en stadig Stigning i Landets Værdi. — Oplysninger og Kort sendes frit

FRANK FREDEEN, Taylors Falls, Minn.

HVAD ER KRISTENDOM.

En kort Fremstilling af Den kristne Troslære af L. C. Petersen. Pris indbunden $1.00.

Det er en klar Bog. Der er ikke gudelig Snak og Talemaader at finde i den; men i korte, klare, knappe Sætninger fremstiller den den kristelige Lære.

Det er en bibelsk Bog. Den er gennemvævet med den hellige Skrifts Ord fra først til sidst; Skriftbenyttelsen er ikke en død Ophoben af Citater, men den er Isletten i Forfatterens Tanker.

Og det er en levende Bog. Jeg mener dermed, at det er en Bog, sprungen ud af Livet, skrevet af en levende Mand, prøvet i Livets Erfaring.

(Past. Johannes Gøtzsche i „Sæd og Høst".)

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Louis Blauenfeldt:
DEN INDRE MISSIONS HISTORIE.

Et Festskrift i Anledning af Kirkelig Forening for den indre Mission i Danmarks 50-Aars Jubilæum. Med mange Billeder. Pris indb. $3.00.

— Det er et dygtigt og livligt Værk, som ingen Ven af dansk Kirkeliv kan undvære i sin Bogsamling.

(Vilh. B. i „Vejle Amts Avis")

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.